

af Uddannelses-tid, og det er derfor en Nødvendighed, at der i Krigsbestyrelsens Haand have Mibler til at kunne bewirke, at de Folk, der indkaldes, virkelig anvende denne Tid paa en for deres Uddannelse hensigtsmæssig Maade; og naar der nu finder Sløvhed, Uigegyldighed og Forseelser Sted, som maae straffes, da er det virkelig en meget uheldig Maade at straffe paa, at borttage den Vedkommende fra sine Dvelfer i et stort Antal Dage. For- saavidt det har været fremhævet, at man jo kunde holde en Krigsret og ved Krigsretsdom faae den Skyldige straffet, saa er dette jo en Sag, der tager lang Tid. Det er efter min Formening aldeles utilstrækkeligt, at selve den Straf, der erequeres efter en Krigsretsdom, er kortvarig; thi naar Processen tager lang Tid, kan det ikke gjøre saa meget, om Straffen ogsaa tager nogen Tid. Dette er da temmelig ligegyldigt; men det, det kommer an paa, er netop saa hurtigt som muligt at kunne domme og erequere Straffen. En Krigsret kan ganske vist nok affige Dommen i kort Tid, men for at en Krigsret skal kunne domme, maa der iforveien optages Forhør og anstilles Undersøgelser, hvilket i Almindelighed medtager temmelig lang Tid. Naar jeg betragter de enkelte Uendringer, som ere stillede af Mindretallet, vil Krigsbestyrelsen ikke kunne gaae ind paa Forslaget til § 1 om at indskrænke Straffen til i Fredstid kun at kunne anvendes efter Krigsretsdom. Dette vilde jo, saa at sige, gjøre, at man ikke ved Hæren havde nogen arbitrair Straf, som kunde udføres i kort Tid. — Det andet Forslag om, at i Udtrykket „om muligt paa et indelukket Sted“ Ordene „om muligt“ skulde udgaae, troer jeg maa beroe paa en Misforstaaelse fra det ærede Mindretals Side. Fordi Straffen ikke udføres paa et indelukket Sted, kan den jo meget godt udføres paa et affides Sted. Modsetningen til et indelukket Sted er jo ikke et offentligt Sted, hvor alle Mennesker passere forbi; men det kan meget ofte hende, at man ikke er i Besiddelse af et indelukket Sted og derfor maa fuldbyrde Straffen paa et affides Sted. Jeg seer derfor ikke, at der er nogen Grund til at vedtage denne af Mindretallet foreslaede Uen-

dring. — Med Hensyn til det næste Punkt, at Straffen, istedetfor i 12 Timer, kun skulde kunne erequeres i 9 Timer af Døgnet, skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at der ikke er nogen Lettelse for Delinquenten i, at Straffen trækkes langt ud, naar det ikke er nødvendigt; og naar man lægger Mærke til, at med 12 Timers Straf i Døgnet vil den Vedkommende, der bliver straffet, have 6 Timers aldeles rolig Nattesøvn og desuden 6 Timer aldeles frie til at spise, drikke og sove i eller benytte til, hvad han vil, saa kan man dog ikke sige Andet, end at det er en ganske god Hviletid; der er vist mange af hans Kamerater, der have meget mindre Hvile end han, der bliver straffet. Der forekommer mig derfor heller ikke at være nogen Grund til at gaae ind paa dette Forslag. De 12 Timer ere satte som Maximum, og der er jo ikke Noget i veien for, at der ad administrativ Vej kan tages Bestemmelse om, at Straffetiden i Reglen skal være kortere; men, naar det staaer i Loven, at den skal være saa kort, kan denne korte Tid jo ikke i noget Tilfælde overskrides. — Det forekommer mig heller ikke heldigt i en Lov at optage Bestemmelse om, i hvilke Timer man kan straffe, og i hvilke Timer ikke. Det er ogsaa Ting, man i Almindelighed har overladt til Administrationen; saaledes at foreskrive for en Hær, hvilken Tid Straffen maa erequeres i, synes at være temmelig indgribende. — Forslaget om, at Ordet „lang“ skulde udgaae foran „Marsch“, kan jeg paa ingen Maade tiltræde. Der kan ikke være Tvivl om, at det, naar man sender nogle Folk fra Kjøbenhavn til Frederiksberg, maa kaldes en Marsch; men at den Omstændighed, at Folkene havde gaaet $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Mil, eller at nogle Fortropper vare sendte tilbage til Hovedcorpsset, skulde foranledige, at en Mand ikke maa straffes i de paafølgende 24 Timer, synes dog ganske forunderligt. — Derimod vilde jeg meget godt kunne gaae ind paa, at Ordet „meget“ foran „anstrengende Tjeneste“ gaaer ud; men paa den Maade, Forslaget er stillet, ere de to Ord slaede sammen, saa at de maae dele Skæbne med hinanden. Jeg kan saaledes ikke anbefale det ærede Thing at vedtage nogen af